

Azi te iubesc

Cristi

capodastrul iubirii îmi strânge poezia
într-o sufocare înaltă.
resimt călcâiul tău
pe fiecare vuiet de suflet,
de parcă nu ți-aș ști pe de rost
amprenteze zeificate din mine.

dorul meu e un joc de origami,
îl joacă toate orele nopții,
se pliază perfect pe toate respirațiile tale.
patul mi-e o încleștare de visuri,
unul câte unul îmi cade răpus pe piept,
victime colaterale ale răscrucii noastre.

inima îmi tot bate
sau tu îmi bați în ea
cu zgomot prizonier de idealuri.
cine mai știe din ce dorință te-am făcut...
am răgușit să mă tot strig
și să-mi răspundă ecoul tău
în vibrația coastelor,
de parcă am fost redecorat de tine
cu gust renașcentist,
pasiuni neîndurătoare,
și poeme cu semne de întrebare.

aici nu am nevoie de rimă,
oricum totul rimează cu tine.
mi-am subliniat undeva vocația fericirii,
o să o așez ca pe un exponat
pe treapta întâi a numelui tău.
nu-ți face griji,
îți mai rămân încă șase trepte
să te poți contopi cu luna.

mă tot apăsă o tuse însuflețită
de partajul sentimentelor tale:
"te iubesc, te iubesc, te iubesc"
mă dor edenic plămânii de inspirația ta.
anticorpii mei se întrec în amorțire,
câștigă cine te lasă primul
să-mi devii autoimună.

cu fiecare picătură de timp
gândurile mi se restrâng în semilună.
între marginile ei ai loc destul
să îmi împodobeşti somnul
cu poteci nevertebrate
de vise
spre tine.

mai am timp de încă o sentinţă:
eşti de condamnat
pentru orice urmă de zâmbet reflexiv,
pentru că-mi exişti pe orice chip de femeie,
pentru că sfidezi toate legile frumuseţii.

încă puţin
până mi se dizolvă cuvintele,
revin încet la forma iniţială de păcat.
mai păstrez câteva clipiri din delirul veridic:
azi te iubesc
mâine o să mă mint
din nou
că nu.